הלכה · משנה תורה · מפרשים · חידושים מהגאון בעל מחנה אפרים · ספר משפטים

חידושים מהגאון בעל מחנה אפרים על משנה תורה, הלכות נחלות

רבי אפרים נבון

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

חידושים מהגאון בעל מחנה אפרים על משנה תורה, הלכות נחלות

רבי אפרים נבון

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/חידושים-מהגאון-בעל-מחנה-אפרים-על-משנה-תורה-הלכות-נחלות/
הקובץ נוצר ב־20 בנובמבר 2026 מגרסה v39-202611200317 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק ג 4
הלכה ו 4
הלכה ז 4
פרק ד 4
הלכה א 4
הלכה ו 4
הלכה ח 4
פרק ו 5
הלכה ה 5
פרק יא 5
הלכה יא 5

פרק ג

הלכה ו

חלק בכורה קודם חלוקה. נ"ב כ' הרי"ף ז"ל דהיינו דוקא בגוף אבל לא בשבח וכ"כ הרא"ש ומטעם זה ממכרו קיים ולפי זה נראה דלית להו פירוש רשב"ם ז"ל בבכור שמיחה אבל הרא"ש ז"ל הביא פי' רשב"ם וצ"ע:

הלכה ז

וכשם שאינו כו'. כתב ה"ה ז"ל והרי הוא כבעל וכו'. נ"ב ל"ד דבעל משעת מיתה זכה בנכסים אבל יבם אינו זוכה אלא כשייבם והשבח שהשביח בין מיתה ליבום ראוי הוי:

פרק ד

הלכה א

האומר זה בני. כתב הל"מ הטור וכו' מכל מקום בנו האמינו תורה. נ"ב כן כתב הסמ"ע אבל א"נ כן מהגמרא דקאמר מפני מה האומר זה בני נאמן מגו דאי בעי מגרש לה אלמא אין ההיכר לומר זה בני וכן נראה מדברי ה"ה פ"ג מהל' יבום:

הלכה ו

כתב הראב"ד אבל אם העיד עליו שאמו משוחררת. נ"ב נ"ל דדוקא באומר בני הוא שנשתחררה אמו הוא דאינו נאמן דלא אמרי' מגו לחצאין אבל באומר שחררתי את עבדי נאמן כיון דבידו לשחררו עכשיו וכן הוא דעת רבינו:

כתב הל"מ על מ"ש ה"ה דאוקי חזקה וכו' אבל קשה וכו' משום האי מגו דשחררו. נ"ב נהי דבידו לשחררו אבל אינו בידו לגיירו ע' פ"י מהלכות גירושין. ועוד טעם אחר דמגו הכא לא מהני כמ"ש ה"ה פט"ו מהלכות איסורי ביאה דלבוא בקהל צריך ראיה ומעלה עשו ביוחסין:

הלכה ח

השביח השתות. כ' ה"ה והטעם מפני שזה ודאי וכו'. נ"ב ולי נראה דהטעם מפני שגוף הקרקע לראובן. וע' במהרי"ט בח"א סי' נ"ט ובפ' כ"ח מהלכות מלוה בדין ב"ח אומר אני השבחתי והיתומים אומרים אנו השבחנו וצ"ע בטאה"ע סי' נ' בשבח סבלונות:

פרק ו

הלכה ה

אבל אם נתן מתנה. נ"ב וכי אמר כל לשון מתנה ליורש הוי ירושה היינו היכא דנתן כל נכסיו וה"ט כמ"ש רשב"ם ז"ל יע"ש. וכ"נ מההיא דאימיה דרב עמרם דהוה לה מלוגא דשטרי ודו"ק. והכא אע"ג דחילק כל נכסיו מ"מ דעתו היה משום מתנה שהרי יודע הוא שאינו יכול להעביר ירושת בנו הבכור וסתמא אין אדם מוציא דבריו לבטלה:

פרק יא

הלכה יא

ומי שנשתטה. כ' מרן בכ"מ וגם כי ממונו של אדם משועבד לעשות ממנו צדקה. נ"ב לא הבנתי זה דממונו של אדם אינו מתחייב אלא מדין ערב וכיון שהשוטה פטור מן המצות נכסיה נמי לא מיחייבי: